

Η υγρασία είχε εγκατασταθεί στην πλατεία. Κάθισε στα πράγματα απλά κι έστησε βασιλείο. Γυάλισε τις αιωνόβιες πλάκες, δρόσισε το διψασμένο στόμα των πέτρινων λιονταριών, που βαρέθηκαν να βρυχούνται αθόρυβα και υποκρίνονταν. Οι νύμφες συνέχιζαν απτόητες τον αέναο ακίνητο χορό τους, Η υγρασία είχε εγκατασταθεί στην πλατεία. Κάθισε στα πράγματα απλά κι έστησε βασιλείο. Γυάλισε τις αιωνόβιες πλάκες, δρόσισε το διψασμένο στόμα των πέτρινων λιονταριών, που βαρέθηκαν να βρυχούνται αθόρυβα και υποκρίνονταν. Οι νύμφες συνέχιζαν απτόητες τον αέναο ακίνητο χορό τους, ανέμιζαν πέπλα κι άδειαζαν υδρίες αδιαφορώντας. Δυο τρία αδέσποτα, αλαφιάστηκαν κι άρχισαν να γαβγίζουν ξετρελαμένα.

«Υφος λογοτεχνικό. Καλό για αρχή», μονολόγησε ο Μιχάλης. Να τους δώσω να καταλάβουν ότι είναι κάτι άλλο. Δεν είναι ένα απλό άρθρο. Θα τρελαθούν. Να δουν ότι άμα θέλω βγάζω πράγματα. Σιχάθηκα τις στημένες συνεντεύξεις των Φορέων της πόλης. Τα ίδια και τα ίδια. Ψώνια, που όλοι θέλουν να γίνουν Βουλευτές!! Θέλω ελευθερία, να καταπιαστώ με θέματα ουσιαστικά. Ικανοποιημένος συνέχισε.

Ο Βασίλης, έσφιξε πάνω του το πανωφόρι. Ξερακιανός, που το ύψος του το τόνιζε, με το περιποιημένο, αλλά παλιομοδίτικο μουστάκι του, το κατάμαυρο πουκάμισό του, «πουλούσε» μια εικόνα Κρητικού του παλιού καιρού. Με δυο παιδιά που όλη μέρα στριφογύριζαν στα πόδια του και μια γυναίκα που του απορροφούσε όλες του τις δυνάμεις ολονυχτίς, ξυπνούσε, άρχιζε τη μέρα του κουρασμένος. Αχόρταγη!! Στην αρχή το θεωρούσε δώρο θεού. Με το πέρασμα του χρόνου, είδε ότι δεν τα έβγαζε πέρα μαζί της. Αχόρταγη!! Σαν βδέλλα κολλούσε πάνω του, σαν στρίγγλα που ζητούσε και την τελευταία σταγόνα από την ικμάδα του. Προσπαθούσε να την αποφύγει, εις μάτην!! Τον ξεμονάχιαζε και στη στιγμή ζητούσε τα δίκια της. «Κρητικαρέ μου εσύ», «ντρα μου», «Φωτιά μου». Ποτέ δεν πείραζε γυναίκες ο Βασίλης. Όλοι οι άλλοι στην πλατεία είχαν να λένε για τις κατακτήσεις τους, αληθινές ή ψεύτικες, για τις τουρίστριες, για τις παντρεμένες, για τις κοπέλες της νύχτας. Ο Βασίλης τίποτα. Χαμογελούσε καμιά φορά, αν ξεκινούσε καμιά τέτοια κουβέντα κι απομακρυνόταν.

Άλλη μια μέρα ξεκινούσε. Άνοιξε το μαγαζί κι άρχισε να τακτοποιεί τις καρέκλες. Δέκα χρόνια η ίδια ρουτίνα. Σε μισή ώρα θαρχόταν ο μπάρμπα-Μήτσος κι θάρχιζε κι αυτό τη δική του δουλειά: το ψήσιμο της μπουγάτσας!

«Εγώ παιδί μου 10 χρονών ήρθα στο Ηράκλειο. Μας πέταξαν σε κάτι ξύλινες καλύβες και Τούρκους μας ανέβαζαν, Τούρκους μας κατέβαζαν. Ολημερίς όλη η φαμελιά μου στους δρόμους να βρούμε κάτι φαγώσιμο Πείνα και των γονέων. Ας είναι, τα καταφέραμε. Μεροδούλι μεροφαί Δούλεψα στο λιμάνι αχθοφόρος, παπουτσής, πεταλωτής, μέχρι που με πήραν σε τούτη την τρύπα για βοηθό. Έμαθα τη τέχνη της μπουγάτσας -γιατί τέχνη είναι- με κόπο και δοκιμές πολλές. Στην αρχή έτρωγα το ξύλο της χρονιάς μου, αν το φύλλο ξεροψηνόταν ή η κρέμα δεν ήταν του γούστου του αφεντικού. Θα σου πω τη συνταγή. Μόνο για σένα. Μη την γράφεις, μόνο για σένα:

□ 4 κούπες γάλα πλήρες

□ 2 βανίλιες

- ▣ 1/4 κουταλάκι του γλυκού ψιλοκοπανισμένη μαστίχα
- ▣ 2/3 κούπας σιμιγδάλι χοντρό
- ▣ 2/3 κούπας ζάχαρη
- ▣ 2 αυγά
- ▣ 1/2 φύλλο κρούστας
- ▣ βούτυρο (περίπου 200 γρ.)
- ▣ Ζάχαρη άχνη

Κανέλα

1. Σοτάρουμε το σιμιγδάλι με μια κουταλιά βούτυρο για λίγα λεπτά (3-4 λεπτά).
2. Βράζουμε το γάλα μαζί με τις βανίλιες, τη μαστίχα και τη ζάχαρη.
3. Ρίχνουμε το σιμιγδάλι (λίγο-λίγο, διαφορετικά θα σβολιάσει) μέσα στο γάλα ανακατεύοντας ταυτόχρονα με γρήγορες κινήσεις.
4. Ανακατεύουμε το μίγμα μέχρι να πήξει.
5. Αφήνουμε την κρέμα να κρυώσει λίγο, χτυπάμε τα αυγά και τα ρίχνουμε στην κρέμα ανακατεύοντας καλά.
6. Βουτυρώνουμε ένα ταψί και στρώνουμε τα μισά φύλλα κρούστας, βουτυρώνοντας ένα ένα φύλλο χωριστά.

Ετοιμασία

7. Σοτάρουμε το σιμιγδάλι με μια κουταλιά βούτυρο για λίγα λεπτά (3-4 λεπτά).
8. Βράζουμε το γάλα μαζί με τις βανίλιες, τη μαστίχα και τη ζάχαρη.
9. Ρίχνουμε το σιμιγδάλι (λίγο-λίγο, διαφορετικά θα σβολιάσει) μέσα στο γάλα ανακατεύοντας ταυτόχρονα με γρήγορες κινήσεις.
10. Ανακατεύουμε το μίγμα μέχρι να πήξει.
11. Αφήνουμε την κρέμα να κρυώσει λίγο, χτυπάμε τα αυγά και τα ρίχνουμε στην κρέμα ανακατεύοντας καλά.
12. Βουτυρώνουμε ένα ταψί και στρώνουμε τα μισά φύλλα κρούστας, βουτυρώνοντας ένα

ένα φύλλο χωριστά.

13. Ρίχνουμε την κρέμα, τοποθετούμε τα υπόλοιπα φύλλα με τον ίδιο τρόπο βουτυρώνοντας πολύ καλά και τα τυλίγουμε στις άκρες του ταψιού με τρόπο ώστε να γίνει ένας μεγάλος φάκελος.

14. Ψήνουμε στους 170 βαθμούς στον θερμό αέρα, όση ώρα χρειάζεται μέχρι να ροδίσουν τα φύλλα.

15. Κόβουμε την μπουγάτσα σε κομματάκια τα πασπαλίζουμε με ζάχαρη άχνη και κανέλα.

Να δοκίμασε να μου πεις: Έκλεισα το μαγνητοφωνάκι και άρχισα να δοκιμάζω τη μπουγάτσα, που με κέρασε ο μπάρμπα Μήτσος. «Να βάλεις τη φωτογραφία που σου έδωσα». Τώρα γεράσαμε!» Του το υποσχέθηκα και βγήκα στη δροσερή νύχτα. Το μαγνητόφωνο φούσκωνε στην τσέπη του, και ανηφορίζοντας από την αγορά, μπήκε στην Έβανς. «Στην εφημερίδα γρήγορα!» Στρώθηκε στον υπολογιστή του. Απομαγνητοφώνουσε. Τα δάχτυλα έτρεχαν. Ήθελε να δώσει, αν είναι δυνατόν τη γεύση της μπουγάτσας στο χαρτί.

Με την άφιξη του πλοίου άρχιζε η μεγάλη κίνηση: Επιβάτες της γραμμής, που αποκαμωμένοι από το ταξίδι στο Κρητικό, αναπαύονταν στη φημισμένη πλατεία, αναζητώντας την ιστορία της σε χάρτες και φυλλάδια, χωριάτες που έφταναν στο μεγάλο Κάστρο για Δικαστήρια και ψώνια, Δημόσιοι υπάλληλοι που γλύκαιναν τη μιζέρια του γραφείου τους, υπάλληλοι του Δήμου, που ρουφούσαν τον καφέ τους και κάπνιζαν τα σέρτικα τσιγάρα τους, γεροντάκια που είχαν χορτάσει ύπνο τόσα χρόνια και τους φόβιζε η ιδέα να μείνουν στο κρεβάτι περισσότερο. Κόσμος και κοσμάκης που άλλαζε καθώς περνούσε η ώρα, μεταμορφωνόταν σε άντρες με κοστούμια και γυναίκες με παιδιά, σε πολιτικάντηδες που είχαν εγκαταστήσει σε μια γωνιά τη δική τους Βουλή, νομοθετούσαν και λογοκοπούσαν.

Ο νεαρός που κάθισε στη γωνιά, άναψε ακόμα ένα τσιγάρο και ρούφηξε τον πικρό καφέ του Βασίλη με μια ανυπομονησία. Τα μαγουλά του σκαμμένα, τα μαλλιά του μακριά, παράταιρα με το μικρό γωνιώδες πρόσωπο. Μάτια υγρά, σάρωναν κάθε κίνηση της Πλατείας. Μύτη που συνεχώς την έκρυβε στο χαρτομάντιλο που κρατούσε, σαν κρυωμένος. «Ταξιδάκι;», ρώτησε ο Βασίλης, αφήνοντας στο τραπεζάκι το πιάτο με τη μπουγάτσα, το νερό και το πιρουνάκι. «Βόλτα, για 2-3 μέρες», απάντησε ο νεαρός, γυρνώντας το κεφάλι του δεξιά αριστερά. Το βλέμμα του συνάντησε την κοπέλα που κάθισε δυο τραπέζια παρακάτω, ερευνητικό βλέμμα, αυτή όμως δεν του ανταπόδωσε τη ματιά και στρογγυλοκάθισε, γυρνώντας του την πλάτη. Το τζιν της υπερβολικά στενό τόνιζε την περιφέρειά της. Το μπούστο, κρυμμένο κάτω από ένα πράσινο φουλάρι, ανεβοκατέβαινε ακανόνιστα. Βάψιμο επαγγελματικό. Τόνιζε τα μεγάλα μάτια και κύκλωνε το στόμα το αυθάδικο με μολύβι. «Μανεκέν;» σκέφτηκε ο Βασίλης. «Τι θα πάρετε;» επαγγελματική η φωνή του. Όπως σε όλες τις γυναίκες. «Ένα καφέ σκέτο. Ευχαριστώ». Η ματιά της θολή. Σαν κλαμένη. Η «Πατρίς», ανοιγμένη στις αγγελίες, αναπαυόταν στα όμορφα πόδια της. Την παρατηρούσε από την πόρτα, όπου κάπνιζε στη ζούλα το τσιγάρο του. Με ένα στυλό κύκλωνε αγγελίες. Κύκλωνε, κύκλωνε, μουντζούρωνε. Ο συναχωμένος νεαρός τις έριξε δυο τρεις ματιές και μετά έστρεψε την προσοχή του στους περαστικούς. Έψαχνε κι αυτός ποιος ξέρει τι. Τα χέρια του τρεμάμενα,

έριξαν το πιρουνάκι για δεύτερη ματιά κι ο Βασίλης το αντικατέστησε. «Σε έστησαν οι φίλοι σου;» ρώτησε. «Όχι, όχι, θα τους βρω», βιάστηκε να απαντήσει αυτός. «Θα έρθουν, πρέπει, να έρθουν».

«Σύγχρονη ματιά στο θέμα!!» Θυμήθηκε τον δάσκαλο στη σχολή δημοσιογραφίας. «Ένας πρεζάκιος, αληθινός είναι ή καρικατούρα; Να δω πως θα τον ξεφορτωθώ». Τα έμπλεξα, το πολυγέμισα και δεν θα μπορώ να το ελέγξω. Τι θέλω να δώσω; Ο στόχος μου είναι η Πλατεία και η άνθρωποι της. Ήρεμα αγόρι μου, ήρεμα, έλεγξε το υλικό σου, μην πλατειάσεις» Ο Μιχάλης, ρούφηξε άλλη μια γουλιά από το ποτό του. Πάλευε το κείμενό του μια βδομάδα. Συνέχισε□

«Βασίλη, πελάτες στο 5!!». Τινάχτηκε προς τα εκεί. Ηρέμησε. Πελάτες μόνιμοι. Ο Δάσκαλος με τα παιδιά του. Σχεδόν καθημερινοί. Τα δυο παιδιά έστησαν τις καρέκλες τους δίπλα του, τον άγγιζαν σε κάθε ευκαιρία κι αυτός στητός μα με μια γλυκύτητα να τον πλημμυρίζει, τότε άγγιζε τα ξανθά μαλλιά της μικρής, τότε πείραζε τα «καρφάκια» του μεγαλύτερου. Η μικρή έπαιζε με μια πάνινη κούκλα. «Μμ!! Τι όμορφη», της πέταξε ο Βασίλης. «Μου την πήρε ο μπαμπάς, θα κοιμάμαι μαζί της να τον θυμάμαι», η μικρή τον κάρφωσε με τα λαμπερά μάτια της και ο δάσκαλος, αμήχανος της χαίδεψε το χέρι. «Τρεις με κρέμα», είπε προσπαθώντας να κρύψει την συγκίνησή του. Τους σέρβιρε και απομακρύνθηκε μη θέλοντας να ταράξει τις στιγμές τους. Τρία κορμιά σχεδόν να αγγίζονται, προσπαθώντας να αναπληρώσουν μια μόνιμη απουσία. Τρία κορμιά να χαμογελούν, να αγγίζονται, να γεύονται, να σιγοκουβεντιάζουν.